ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER)
VAN 1 OKTOBER 1981 [1]

Anna Guglielmi
tegen Europees Parlement

„Ambtenaren — nietigverklaring van een vergelijkend onderzoek"

Zaak 268/80

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Vergelijkend onderzoek op grond van een examen — Schriftelijk examen — Keuze van onderwerp — Inachtneming van in aankondiging van vergelijkend onderzoek vermelde criteria — Geen schending van beginsel van gelijke behandeling van sollicitanten — Moeilijkheidsgraad van examen betrekken bij beoordeling — Beoordeling door jury — Toetsing door rechter — Grenzen.

In zaak 268/80,

ANNA GUGLIELMI, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Rome, Via Adda 21, te dezen vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te zijnen kantore aldaar, rue des Glacis 18 A,

verzoekster,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, te dezen vertegenwoordigd door M. Schmidt, directeur Personeel en Sociale Zaken, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van een vergelijkend onderzoek,

1 — Procestaal: Frans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer)

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, kamerpresident, A. Touffait en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten en de schriftelijke voorgedragen argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

Bij kennisgeving van vacature nr. 1981 van 13 oktober 1978 deelde het Europees Parlement zijn personeel mede dat moest worden voorzien in zeven vacatures voor administrateurs in de loopbaan A 7/A 6 bij het Directoraat-generaal Voorlichting en Public Relations voor de voorlichtingsbureaus in België, Denemarken, Frankrijk, Ierland, Italië, Nederland en het Vereinigd Koninkrijk.

Daar alleen bij de voorlichtingsbureaus te Londen, 's-Gravenhage en Kopenhagen door overplaatsing in de vacatures kon worden voorzien, publiceerde het Europees Parlement voor de andere vacatures de volgende aankondigingen van interne vergelijkende onderzoeken op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en van een examen:

— aankondiging nr. A/65 van 25 juni 1979 voor de post te Parijs;

— aankondiging nr. A/66 van 25 juni 1979 voor de post te Rome;

— aankondiging nr. A/67 van 25 juni 1979 voor de post te Brussel;

— aankondiging nr. A/68 van 15 oktober 1979 voor de post te Dublin.

In de aankondigingen die — behalve met betrekking tot de vereiste talenkennis en de verwijzingen naar de landen van tewerkstelling — gelijkluidend waren, werd de aard van de functie als volgt omschreven:

„Onder het gezag van het afdelingshoofd dat verantwoordelijk is voor de ... (verwijzing naar het land van tewerkstelling) sector, belast met diverse werk-

zaamheden op het gebied van voorlichting en public relations (contacten met de pers en gespecialiseerde kringen, conferenties, voordrachten, redactionele werkzaamheden, enz. . . .)."

Onder de rubriek „gestelde eisen" werd onder meer verlangd:

„— Grondige kennis van de werking van de voorlichtingsmedia en van de parlementaire stelsels in ... (naam van het land van tewerkstelling);

— Grondige kennis van de structuur en de werkzaamheden van de Europese Gemeenschap."

Tot het verplicht schriftelijk examen behoorden:

— een „Uiteenzetting over een algemeen onderwerp dat rechtstreeks verband houdt met de aard van de werkzaamheden"; duur: 4 uur; puntenwaardering: 0—30; sollicitanten die hiervoor minder dan 18 punten behaalden, werden van verdere deelneming aan het examen uitgesloten;

— het „Aan de hand van door de jury verstrekt documentatiemateriaal, opstellen van een ontwerp voor een perscommuniqué of -overzicht, of van een artikel."

Verzoekster in deze zaak, Mevrouw Guglielmi, die sinds 1954 ambtenaar van categorie B, thans in de rang B 1, van het Europees Parlement is en sinds de oprichting in 1967 bij het voorlichtingsbureau te Rome is tewerkgesteld, gaf zich op voor het vergelijkend onderzoek A/66 voor de post bij het voorlichtingsbureau te Rome.

Van de zeven kandidaten voor dit vergelijkend onderzoek, waarvan één van categorie A, vier van categorie L/A en twee van categorie B, liet de jury na onderzoek van de schriftelijke bewijsstukken de sollicitant van categorie A en de beide sollicitanten van categorie B — waaronder verzoekster — toe tot het examen.

De aan de sollicitanten op het eerste schriftelijk examen van het vergelijkend onderzoek gestelde vraag luidde, evenals bij de onderzoeken voor de posten te Parijs, Brussel en Dublin:

„Beschrijf in de vorm van een artikel voor een veelgelezen tijdschrift de voor- en nadelen van het lidmaatschap van uw land van de Gemeenschap."

Verzoekster kreeg voor dit onderdeel 15 punten en werd daarom van verdere deelname aan het examen uitgesloten.

Na het eerste examen van het onderzoek, doch voordat zij had vernomen dat zij was afgevallen, zond verzoekster, tezamen met twee sollicitanten voor de posten te Brussel en Parijs, op 26 maart 1980 een brief aan de voorzitter van de jury van de betrokken onderzoeken, waarin zij stelde dat het voor het eerste examen gekozen onderwerp ongeschikt was en met voorlichting alleen gemeen had dat het moest worden behandeld in de vorm van een artikel voor een veelgelezen tijdschrift. Bij brief van 8 april 1980 antwoordde de voorzitter van de jury dat hij hun geen nadere inlichtingen kon verstrekken over de wijze waarop de jury haar werkzaamheden had verricht, daar deze geheim waren.

Bij brief van 18 april 1980 vroegen verzoekster en de twee andere sollicitanten, die inmiddels hadden vernomen dat zij van verdere deelneming aan het onderzoek waren uitgesloten, de jury uitvoerige inlichtingen over hun afwijzing. Bij brief van 14 mei 1980 antwoordde de

voorzitter dat de jury geen uitvoerige inlichtingen over de beoordeling van een examen kon geven zonder het geheim van de beraadslagingen te schenden, doch dat hij hun kon verzekeren dat de werkstukken door de jury waren beoordeeld in het licht van de in de aankondiging van het onderzoek vermelde criteria.

Op 1 juli 1980 diende verzoekster een klacht in de zin van artikel 90 van het Statuut tegen haar uitsluiting van het onderzoek in.

Verzoekster kreeg op deze klacht geen antwoord.

II — Schriftelijke behandeling en conclusies van partijen

Bij op 3 december 1980 ingediend verzoekschrift stelde verzoekster beroep in tegen het Europees Parlement, waarin zij concludeerde dat het den Hove behage:

— te verstaan dat de selectieprocedure, en dus het gehele vergelijkend onderzoek, onregelmatig is, en mitsdien het vergelijkend onderzoek met hetgeen daaruit is voortgevloeid, nietig te verklaren;

— de aan verzoekster opgekomen schade naar billijkheid te bepalen en het Europees Parlement te veroordelen het betrokken bedrag te betalen, vermeerderd met 6 % rente vanaf de datum van het inleidend verzoekschrift;

— verweerster te verwijzen in alle kosten van het geding.

Het Europees Parlement concludeert dat het den Hove behage de vorderingen en daarmee het beroep van verzoekster af te wijzen en over de kosten te beslissen overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Statuut.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. De feiten

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat bij de vergelijkende onderzoeken A/65, A/66, A/67 en A/68 in feite sprake was van „een in vieren gesplitst globaal onderzoek". De jury was voor alle onderzoeken dezelfde: zij had dezelfde voorzitter en was samengesteld uit dezelfde leden; de examens vonden op dezelfde dag plaats en ook het te behandelen onderwerp was gelijk. Aan dit onderzoek namen niet slechts sollicitanten met de rang B 1, doch ook met de rangen A 3, A 5 en A 6 deel.

Een Ierse kandidaat voor dit „in vieren gesplitst vergelijkend onderzoek" had een door het Directoraat-generaal Onderzoek en Documentatie in juni 1979 gepubliceerde monografie voorbereid, getiteld: „The effects on Ireland of membership of the European Communities."

Het *Parlement* betoogt in zijn verweerschrift dat bedoelde vier vergelijkende onderzoeken in feite wel degelijk gescheiden waren. De jury bestond slechts gedeeltelijk uit dezelfde leden en had op andere data vergaderd. Het Parlement noemt de namen van de leden van de jury voor het betwiste onderzoek A/66 en voor het onderzoek A/68 voor de post te Dublin; hieruit blijkt dat, behalve

de voorzitter van de jury, twee van de vier, respectievelijk vijf andere leden van de jury dezelfde waren.

Onder de kandidaten voor het betwiste vergelijkend onderzoek waren één ambtenaar met de rang L/A 5, één met de rang L/A 6, twee ambtenaren L/A 7, één A 7, en twee ambtenaren B 1, waaronder verzoekster.

In repliek beklemtoont *verzoekster* dat een van de deelnemers aan het vergelijkend onderzoek voor de post te Rome, die overigens na het vergelijkend onderzoek door de jury geschikt is bevonden, sinds 1 oktober 1979 — dus het tijdstip van de eerste bijeenkomst van de jury — de rang A 6 had.

2. De ontvankelijkheid

Het *Parlement* acht het beroep slechts ontvankelijk voor zover het is gericht tegen het vergelijkend onderzoek A/66, waaraan verzoekster heeft deelgenomen. Verzoekster kan geen schade hebben geleden tengevolge van de andere onderzoeken, zodat de tegen de regelmatigheid van die onderzoeken gerichte middelen niet ontvankelijk zijn.

Verzoekster geeft toe dat zij slechts nietigverklaring van vergelijkend onderzoek A/66 voor de post te Rome kan vorderen, en dat de toelating van sollicitanten met de rangen A 3 en A 5 op de onderzoeken voor de posten te Dublin en Parijs haar op zichzelf niet bezwaren. Zij wijst er echter op, dat deze feiten bijdragen tot een beter begrip van het „koloriet" van het gebeurde en de achtergrond die het Hof moet onderzoeken, daar de verschillende onderdelen van de aanwervingsprocedure voor de verschillende voorlichtingsbureaus een geheel vormen.

3. De zaak ten gronde

Het beroep is gebaseerd op schending van het gewettigd vertrouwen en van het beginsel van gelijke behandeling alsmede op misbruik van bevoegdheid.

a) Schending van het gewettigd vertrouwen

Verzoekster betoogt dat het gewettigd vertrouwen van de sollicitanten van categorie B is geschonden, daar de in het eerste examenonderdeel gestelde vraag boven het in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek aangegeven niveau lag en de aard van de aan de betrokken post verbonden werkzaamheden te buiten ging. Zij betrof geen probleem van algemene aard, doch een politiek, economisch en maatschappelijk probleem van de eerste orde, dat slechts kan worden voorgelegd aan personen die onderzoek hebben verricht op die gebieden. De vraag was afgestemd op kandidaten die reeds in de categorie A zaten en over voldoende documentatie beschikten. Aangezien de vraag moest worden beantwoord zonder gebruikmaking van statistieken of economische studies, was zij voor bepaalde kandidaten op maat gesneden.

De bedoelde werkzaamheden liggen op het gebied van de voorlichting onder het gezag van een afdelingshoofd en bestaan met name in contacten met de pers en gespecialiseerde kringen; zij omvatten geen onderzoekwerkzaamheden waarvoor men moet kunnen antwoorden op een vraag als die, welke op het examen werd gesteld. De werkzaamheden vergen niet dat de betrokken ambtenaar op ieder tijdstip een uiteenzetting kan geven over de voor- en nadelen van het lidmaatschap van een land van de gemeenschappelijke markt.

Het *Parlement* betoogt dat de bij het eerste examenonderdeel gestelde vraag volkomen overeenstemt met de gestelde eisen en de aard van de te vervullen functie. Het is een klassieke en ideale vraag voor een voorlichtingsbureau. De rangen van categorie A betreffen hogere leidinggevende en scheppende functies met een studiekarakter en niet zuiver uitvoerende functies.

Het wijst iedere gedachte aan schending van het beginsel van het gewettigd vertrouwen van de hand. Verzoeksters verwijt aan de jury dat deze een onderwerp heeft gekozen dat niet in overeenstemming is met de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, heeft niets te maken met het begrip „gewettigd vertrouwen", dat slechts betrekking heeft op het tot aanstelling bevoegd gezag. De jury van een vergelijkend onderzoek bezit een beoordelingsvrijheid. Er is geen enkele aanwijzing dat deze bevoegdheid in casu is overschreden of misbruikt.

b) Het beginsel van gelijke behandeling

Verzoekster betoogt dat de toelating tot het vergelijkend onderzoek van sollicitanten met aanzienlijk hogere rangen, de kansen vermindert van sollicitanten die een overgang van categorie B naar categorie A willen bereiken, hetgeen via een dergelijk onderzoek normaliter mogelijk zou moeten zijn. Niemand heeft het recht, deel te nemen aan een vergelijkend onderzoek voor een lagere rang dan de zijne. De uiteindelijk voor de post te Rome gekozen sollicitant had op het tijdstip van zijn toelating tot het vergelijkend onderzoek de rang A 6. De kansen van de andere sollicitanten werden in gevaar gebracht door het hoge niveau van de werkstukken van de sollicitanten met hoge rangen: één hunner had zelfs een gespecialiseerd onderzoek verricht over de gevolgen van de toetreding van zijn land (Ierland) tot de Gemeenschappen, en de A 6-kandidaat voor de post te Rome kwam van de Begrotingscommissie van het Parlement waar hij door zijn werk een goed inzicht had gekregen in de toestand in de verschillende Lid-Staten, daar deze commissie de ideale plaats is om de economische, financiële en politieke problematiek van de Gemeenschap te analyseren. Verzoekster biedt aan, in een enquête aan te tonen, dat deze kandidaat had meegewerkt aan studies over de voor- en nadelen voor Italië van het lidmaatschap van de Gemeenschap en dat de jury mitsdien het beginsel van gelijke behandeling heeft geschonden.

Het *Parlement* wijst erop dat de enige sollicitant van categorie A die tot het examen van het litigieuze onderzoek voor de post in Italië werd toegelaten, niet uit een hogere rang kwam. Het was onmogelijk, een kandidaat van een vergelijkend onderzoek voor de loopbaan A 7/6 uit te sluiten, die ten tijde van het onderzoek juist in deze loopbaan was ingedeeld. Het is trouwens niet de taak van de jury om ambtenaren van hogere rangen uit te sluiten van een vergelijkend onderzoek, daar dit niet mag worden beperkt tot bepaalde ambtenaren.

De kritiek dat een sollicitant bij het schriftelijk examen is bevoordeeld door de keuze van het onderwerp moet worden afgewezen, nu de vraag zo algemeen was gehouden. Bij een politieke instelling als het Parlement is nauwelijks een post

denkbaar, waar men niet op de een of andere wijze met bedoeld vraagstuk wordt geconfronteerd, en dit geldt stellig ook voor de post van verzoekster. Het voordeel dat een kandidaat voor de post in Ierland zou hebben gehad, betreft een ander vergelijkend onderzoek, namelijk onderzoek A/68, zodat dit argument irrelevant is.

c) Misbruik van bevoegdheid

Verzoekster betoogt dat het betwiste vergelijkend onderzoek is georganiseerd met de bedoeling de vacante posten te doen bezetten door bepaalde kandidaten, namelijk die van categorie A. Bij onderzoek van de achtergrond van alle vergelijkende onderzoeken en van alle objectieve gegevens van het onderhavige geval blijkt, dat de onderzoeken, en met name de eerste vraag, dienden voor een ander doel dan om te voorzien in posten op het gebied van de voorlichting en public relations. Een aantal ambtenaren van hogere rang nam er aan deel, omdat zij daardoor konden terugkeren naar hun respectieve plaats van herkomst. Het Statuut kent echter geen loopbaan met verlaging in rang en een vergelijkend onderzoek heeft alleen ten doel, bevordering van de meest verdienstelijke ambtenaren mogelijk te maken. De indeling van sollicitanten uit hogere rangen levert overigens problemen op, daar artikel 46, tweede alinea, van het Statuut in dergelijke gevallen niet van toepassing is. De jury heeft in strijd met het belang van de dienst de sollicitanten met beroepservaring op het gebied van public relations uitgesloten en hen zelfs niet in de gelegenheid gesteld, hun bekwaamheden te bewijzen op het tweede examen, dat juist betrekking had op dit gebied. Een verdere onregelmatigheid in de procedure bestaat in het feit dat de jury alleen voor het mondelinge onderdeel van het examen waarvoor slechts één kandidaat was overgebleven, een Italiaanse deskundige heeft ingeschakeld, terwijl de jury zich in staat achtte zelf de verantwoordelijkheid te dragen voor de schriftelijke examens.

Het *Parlement* herhaalt dat de op het eerste schriftelijk examenonderdeel gestelde vraag beantwoordde aan de gestelde eisen. De jury had slechts tot taak, uitsluitend in het belang van de dienst de meest geschikte ambtenaren aan te werven. Het Parlement bestrijdt dat de toelating tot het vergelijkend onderzoek van ambtenaren, die alleen maar wilden terugkeren naar hun plaats van herkomst, misbruik van bevoegdheid inhield. Volgens het Parlement heeft verzoekster overigens ook hier de verschillende onderzoeken door elkaar gehaald.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 25 juni 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoekster, te dezen vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en het Europees Parlement, te dezen vertegenwoordigd door A. Bonn, advocaat te Luxemburg.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 16 juli 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 3 december 1980 ter griffie van het Hof ingediend verzoekschrift heeft mevrouw A. Guglielmi, ambtenaar bij het Europees Parlement, beroep ingesteld, strekkend tot nietigverklaring van de selectieprocedure van intern vergelijkend onderzoek A/66 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen voor de post van administrateur (loopbaan A 7/A 6) bij het voorlichtingsbureau van het Europees Parlement te Rome, of van dit gehele vergelijkend onderzoek, alsmede tot veroordeling van het Parlement om de schade te vergoeden, die zij heeft geleden doordat zij op dit vergelijkend onderzoek is afgewezen.

2 Genoemd vergelijkend onderzoek, waarvoor de aankondiging op 25 juni 1979 werd gepubliceerd, was een van de vier onderzoeken betreffende posten bij de voorlichtingsbureaus van het Europees Parlement te Rome, Parijs, Brussel en Dublin, waarvoor de selectiewerkzaamheden gelijktijdig plaatsvonden, na vier — in vrijwel gelijkluidende bewoordingen gestelde — aankondigingen van interne vergelijkende onderzoeken op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen. Verzoekster, ambtenaar in de rang B 1, hoogste salaristrap, en sedert 1967 werkzaam bij het voorlichtingsbureau te Rome, gaf zich op voor vergelijkend onderzoek A/66 voor de post te Rome. Na een onderzoek van de schriftelijke bewijsstukken werd zij toegelaten tot het examen.

3 In de vier genoemde aankondigingen was het eerste onderdeel van het schriftelijke gedeelte omschreven als een „Uiteenzetting over een algemeen onderwerp dat rechtstreeks verband houdt met de aard van de werkzaamheden"; wie minder dan 18 van de 30 punten behaalde, zou van verdere deelneming aan het examen worden uitgesloten. Voor dit onderdeel hadden de jury's de kandidaten het volgende onderwerp opgegeven: „Beschrijf in de vorm van een artikel voor een veelgelezen tijdschrift de voor- en nadelen van het lidmaatschap van uw land van de Gemeenschap." Verzoekster behaalde het voor dit onderdeel benodigde aantal punten niet en werd bijgevolg uitgesloten van verdere deelneming aan het examen.

4 Verzoekster diende op 1 juli 1980 krachtens artikel 90 van het Ambtenarenstatuut een klacht in tegen haar afwijzing. Daar deze klacht onbeantwoord bleef, stelde zij het onderhavige beroep in.

5 Verzoeksters eerste middel behelst schending van het gewettigd vertrouwen. Met dit middel wil zij in hoofdzaak betogen dat het voor het eerste examen gekozen onderwerp ongeschikt was, omdat het geen verband hield met de aard van de werkzaamheden in de betrokken post en boven het niveau daarvan lag. Voor deze werkzaamheden, die met name bestonden in contacten met de pers en met gespecialiseerde kringen, onder het gezag van een afdelingshoofd, behoeft men niet te allen tijde zonder de nodige documentatie te kunnen antwoorden op een dergelijke vraag.

6 Opgemerkt zij dat de onderhavige posten van categorie A volgens artikel 5, lid 1, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut overeenkomen met hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter, voor welke functies kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is. In de aankondiging van vergelijkend onderzoek A/66 werd, onder de gestelde eisen „grondige kennis van de werking van de voorlichtingsmedia en van de parlementaire stelsels in Italië" alsmede „grondige kennis van de werkzaamheden van de Europese Gemeenschap" verlangd.

7 Voor een werkstuk over de voor- en nadelen van het lidmaatschap van de Gemeenschap voor Italië was kennis vereist van zowel de gemeenschapsproblematiek als Italiaanse politieke vraagstukken. De vorm van een artikel voor een veelgelezen tijdschrift eiste van de sollicitanten niet alleen een zekere kennis op het gebied van de voorlichting, maar gaf tevens aan, dat het voor de behandeling van het onderwerp niet noodzakelijk was over documentatie of gedetailleerde statistieken te beschikken. Een uiteenzetting over het door de jury gekozen onderwerp vormde dus, zowel naar vorm als naar inhoud, een geschikt middel om na te gaan of de deelnemers aan het vergelijkend onderzoek op de vereiste gebieden de nodige kennis bezaten.

8 De moeilijkheid van dit onderwerp gaat niet uit boven het niveau dat wordt verlangd door het vereiste van grondige kennis op universitair niveau op bedoelde gebieden. Overigens kan het Hof met betrekking tot de bij de beoordeling van de examens in aanmerking te nemen moeilijkheidsgraad zijn oordeel niet in de plaats stellen van die van de jury voor het vergelijkend onderzoek.

9 Met haar keuze van het onderwerp voor het eerste onderdeel van het vergelijkend onderzoek, is de jury dus gebleven binnen de grenzen die door de

aangegeven criteria zijn gesteld en heeft zij haar discretionaire bevoegdheid niet op kennelijk onjuiste wijze gehanteerd.

10 Het tweede middel berust op het beginsel van gelijke behandeling van alle sollicitanten. Verzoekster betoogt dat bepaalde sollicitanten door de keuze van het onderwerp op ongeoorloofde wijze zijn bevoordeeld, omdat zij tevoren gespecialiseerd onderzoek over deze vraag hadden verricht. In dit verband wijst verzoekster erop dat één van de sollicitanten werkzaam was bij de Begrotingscommissie van het Parlement en daar in het kader van zijn werkzaamheden had deelgenomen aan studies over dergelijke vraagstukken. Een sollicitant op het vergelijkend onderzoek voor de post te Dublin had een gespecialiseerde studie over de voordelen van het lidmaatschap van de Gemeenschap voor zijn land, Ierland, opgesteld.

11 Het betrokken onderwerp heeft in zijn algemeenheid geen betrekking op vraagstukken waarvoor bijzondere kennis of specifieke en gespecialiseerde ervaring nodig is. Kennis en ervaring die voor de behandeling van een dergelijk onderwerp nuttig zijn, kunnen bij de uitoefening van zeer uiteenlopende werkzaamheden bij een gemeenschapsinstelling worden verworven. Indien een der kandidaten op het vergelijkend onderzoek A/66 inderdaad de gelegenheid had gehad dergelijke kennis of ervaring bij zijn werkzaamheden voor de Begrotingscommissie van het Parlement op te doen, kon hetzelfde gelden voor verzoekster in de lange periode dat zij bij het voorlichtingsbureau te Rome werkte.

12 Het vergelijkend onderzoek ter voorziening in de vacature te Dublin stond los van het litigieuze vergelijkend onderzoek. Het feit dat één van de kandidaten op dat vergelijkend onderzoek een gespecialiseerde studie over bedoeld onderwerp had opgesteld en daardoor bijzonder goed voorbereid kon zijn voor het eerste onderdeel van het vergelijkend onderzoek, kan verzoekster niet benadelen, daar zij niet aan dat vergelijkend onderzoek deelnam.

13 Verzoekster heeft derhalve geen bewijsmiddelen bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat bepaalde deelnemers aan het litigieuze vergelijkend onderzoek door de keuze van het onderwerp voor het eerste examen op ongeoorloofde wijze boven haar zijn bevoordeeld.

14 Verzoekster betoogt voorts, dat een aantal tot het vergelijkend onderzoek toegelaten sollicitanten afkomstig waren uit hogere rangen dan die waarop het litigieuze onderzoek betrekking had. Hiertoe betoogt verzoekster dat een deelnemer aan het vergelijkend onderzoek voor de post te Rome op het tijd-

stip van de examens de rang A 6 bezat, en dat de eerder genoemde deelnemer aan het vergelijkend onderzoek voor de post te Dublin was ingedeeld in de rang A 4.

15 Daar vergelijkend onderzoek A/66 betrekking had op een administrateurspost in de loopbaan A 7/A 6, kan de jury niet worden verweten dat zij een sollicitant tot dat onderzoek heeft toegelaten die op het ogenblik van zijn sollicitatie was ingedeeld in de rang A 7, en bij het verdere verloop van de selectieprocedure in de loopbaan A 7/A 6. Daar de deelneming van een sollicitant met de rang A 4 aan het vergelijkend onderzoek voor de post te Dublin verzoekster niet kon benadelen, behoeft over diens toelating tot genoemd vergelijkend onderzoek geen uitspraak te worden gedaan.

16 Als derde middel voert verzoekster misbruik van bevoegdheid aan. Zij betoogt dat uit de omstandigheden van het onderhavige geval blijkt, dat de verschillende vergelijkende onderzoeken voor de posten bij de voorlichtingsbureaus van het Parlement waren georganiseerd met de bedoeling die posten aan bepaalde kandidaten toe te wijzen. De onderzoeken hadden volgens haar ten doel kandidaten uit hogere rangen, die werden bevoordeeld door de keuze van het onderwerp voor het eerste examen, de mogelijkheid te bieden naar hun land van herkomst terug te keren.

17 De stukken bevatten geen enkele aanwijzing die de conclusie wettigt, dat hetzij het tot aanstelling bevoegde gezag, hetzij de jury in vergelijkend onderzoek A/66 met dit vergelijkend onderzoek een ander doel hebben nagestreefd, dan voor bedoelde post de meest geschikte kandidaat te vinden. Gesteld al dat een of meer sollicitanten alleen aan het betrokken vergelijkend onderzoek hebben deelgenomen omdat zij geïnteresseerd waren in een terugkeer naar hun land van herkomst, dan zou een dergelijke motivering van deze kandidaat of kandidaten nog geen onregelmatigheid in de procedure van het vergelijkend onderzoek opleveren.

18 Het beroep moet derhalve ongegrond worden verklaard.

Kosten

19 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen terzake van de beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer)

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 1 oktober 1981.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president van de Derde kamer
A. J. Mackenzie Stuart

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI VAN 16 JULI 1981 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Het zij mij vergund eerst een overzicht te geven van de feiten die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen. Op 25 juni 1979 besloot het Europees Parlement een intern vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en van een examen te houden ter voorziening in een vacature van administrateur (loopbaan A 7/6) bij het voorlichtingsbureau te Rome. Dit onderzoek kreeg het nummer A/66. Tegelijkertijd werden drie andere vergelijkende onderzoeken geafficheerd ter voorziening in overeenkomstige vacatures bij de voorlichtingsbureaus te Parijs, Brussel en Dublin. Mevrouw A. Guglielmi, sinds 1967 als ambtenaar van het Europees Parlement (categorie B) werkzaam bij het voorlichtingsbureau te Rome, nam deel aan vergelijkend onderzoek A/66, doch slaagde niet voor het

1 — Vertaald uit het Italiaans.